

SZABÓNÉ HORVÁTH ANNA

Szekérúton

Te, vén, alig járható utacska,
Fejedet fodrász nem gondozza.
Loncsos, tüskés bokrok,
Melyek közt kóborolok,
Mint egy öreg, hajléktalan hippi,
Sajnos, most úgy nézel ki.
Senki emberfia nem jár erre,
Mára már senkinek nincs szekere,
Se tehene, se egy árva lova,
Rég nem kopott rajtad pata.
Csak én s az emlékek baktatunk,
Így is népes kirándulócsapat vagyunk.
Megismersz, te is örülsz nekünk?
Kis időre újra ifjak leszünk.
Jaj, de sokszor találkoztunk!
Emlékszel? Hazafele daloláztunk.
Mennyi ismerős fa jön velem szembe,
Vén tölgy, sokat jutsz eszembe!
Mit nem adnék egy visszatérő óráért,
Egy jó szekérnyi friss szénáért!
De elmúlt minden, tovaröppent.
A derék fiatal meggörnyedt,
Csak szívében az emlék,
Mi ifjúságából megmaradt még –

Űrcsend

Egyedül, a sűrű csendben
Ül a magány, fejével ölében –
Nagyúr, a maga szigetén,
Holdnak sivár krátermezején.

Ritka, mikor élő arra téved,
Pedig szívesen lát vendéget.
Sötét hajába túr türelmetlen,
Gondolkodón, szüntelen.
Nehéz szívének néhány szó,
Jólesne oly baráti, biztató –
Üres az űr, ameddig ellát,
Számlálhatja az ég összes csillagát,
De úgy érzi, titkon őt figyelni,
Fényesen kikacagja valamennyi.
Hiába nyújtják felé karjukat,
Nem szíveli közeledő hangjukat.
Roskaton lógatja lábát a semmibe,
Senki nem lát érzékeny lelkibe.
Talán egy csészéalj, ha arra jár,
Vele tovaszáll, mint félénk kismadár...

Tűnő délibáb

Jer, szellő, fújj reám!
Ne tűnjön tova ideám.
Jer, mássz az arcomba,
Túrj bele kócos hajamba!
Éltess az elillanó víz helyett,
Adj – egy kis hideg könnyörületet!
Játszaddozz cserzett ajkamon,
Pendíts hűrt sűrű nyálamon!
Csak halljam, hogy szól dalod,
Felőlem csúnyán is mondhatod.
Csak maradj még egy keveset,
Vagy küldj napot takaró felleget!